

הצמיד של אופירה

על פי סיפור מאת רבקה מגן

תיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער
בשיתוף הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין

מחזה ובימוי: גיל צ'רנוביץ, תפאורה ואביזרים: רוני כרמל,
תלבושות: מאיה פלג, תאורה: זיו וולושין, מוסיקה: שי בן יעקב

שחקנים: ניר אברשי/יפתח גפן, כפיר קורנר, תמר אלקן/טל בלנקשטיין, יואב
בנאי/יוגב יפת, מאיה גולדשטיין, הגר דנון

על ההצגה:

אף אחד לא יודע כיצד הגיע הצמיד של אופירה לתוך התיק של נירה. ולמרות זאת כולם מחליטים לקרא לה "נירה הגנבת". בזה אחר זה נוטשים את נירה כל חברה והיא מוצאת עצמה לבד בעולמה. יומנה האישי הוא הקשר היחיד שנתר במציאות יומה והיחיד שהוא שותף לרגשותיה. סיפור על חבורת ילדים שמחה ומאושרת, שתקרית נוראה מובילה לנידוי אחד מהם. סיפור על חרם, על הולדתו, על תוצאותיו ועל כוחה של הקבוצה לעומת הפרט.

רבקה מגן

נולדה בתל אביב. כשהייתה בת שנה עברה עם הוריה לחיפה, למדה בבית-חינוך לילדי עובדים, בית ספר תיכון "ביאליק" ובבית המדרש למורים. בעלת תואר במקרא, לשון וספרות עברית מאוניברסיטת חיפה. לימדה בבית הספר "הריאלי העברי" ובבית הספר ליאו בק בחיפה.

בשנת 1973 הצטרפה למערכת עיתון "הארץ שלנו" כעורכת המדור "רן הספרן" וככתבת בכירה. בשנת 1974 נתמנתה למפקחת במחוז הדרום של משרד החינוך והתרבות, ועברה להתגורר בעומר.

רבקה מגן כתבה ספרים רבים לילדים, ביניהם: "לוחמים מספרים", "ראשונים מספרים", "הצמיד של אופירה" "שלום לאבא", "חרב חדה", "ציפור במלכודת", "האם אגלה למור?", "אמא אל תבואי", "לרקוד עם עדן".
רבקה מגן זכתה בפרסים רבים ובהם פרס זאב ובפרס הצילינדר הנווד.

דברי הפתיחה של נירה גיבורת ההצגה

"אלף פעם לא חשבתי שאכתוב יומן. יומני היקר שלום! תמיד נשאלתי
כמו איפה משפט שכותבות ילדות משועממות שיש להן מלא סוצות
להסתיי. אלף פעם לא חשבתי שאכתוב יומן. עכשיו... יום אחד, ככה
פתאום, הלי הכנה מוקדמת טיפיתני שאין לי עט מי לזכה בשלא נשאר
לי אלף חנה בשלא היה לי משהו שיקסיב. סיבין. סיבט לי בעיניים... אז
פתחתני לכתוב יומן.

זווקא כשחשבתי שיש לי את החברים הכי טובים בעולם, החברים שלי
מהכיתה... זווקא כשמצאתי את עצמי. אולי בפעם הראשונה בחיים.
אחרי שהחושב העלול נשאר וסוף סוף חוצים לכיתה זווקא אז זה

קריבו!"

התפאורה בהצגה- ארגזים וחלון גדול

במאי ההצגה ומעצבת התפאורה בחרו להשתמש בתפאורה לא ריאליסטית (תפאורה ריאליסטית- זו המעתיקה את המציאות בדיוק). הם בחרו להשתמש בחלל אחד המתאר מקום וזמן באמצעות ארגזי עץ וחלון גדול. הארגזים משנים את תפקידם ומקבלים פרשנות אחרת עפ"י המיקום בו מתרחשת הסצנה והחלון הגדול משנה את תפקידו ומקבל פרשנות אחרת על פי המתרחש בהצגה.

המקום	ארגזים	חלון גדול
כיתה	הארגזים הופכים לכיסאות ושולחנות לימוד ובתוכם הספרים.	החלון הופך ללוח.
חצר בית הספר	הארגזים מוסטים הצידה והדמויות פועלות בחלל פתוח.	מן החלון נשקפת תמונת חוץ, עצים ושמיים.
הבית של אופירה/ נירה	הארגזים הופכים לשולחן וכיסא ביתיים. שימוש באביזרים: מפה, טלפון.	כביסה על החבל/וילון.
בית העץ של החבורה	כל התפאורה, העץ הנטוע בה ורצפת העץ יוצרים את בית העץ.	החלון הגדול מתפקד כמסך צלליות של מופע מאולתר אותו מפעילות הדמויות.

העונה	החלון הגדול	תלבושות	תאורה, מוסיקה ואפקטים
קיץ	אור גדול חודר מבעד לחלון	בגדי קיץ	תאורה חמה, מוסיקה אופטימית, משחקי חוץ, משחק "חבל" ועוד
סתיו	נשירת עלים מבעד לחלון	בגדי סתיו	התאורה יותר קודרת וגם המוסיקה למראה עלי העץ הנושרים
חורף	שלג יורד נראה מבעד לחלון	הדמויות עטופות במעילים, כובעים ומגפיים.	תאורה קודרת ומוסיקה דרמטית למראה השלג היורד

שאלות למחשבה

- ❖ האם טענתה נירה כאשר החליטה לא לשתף את אמה או את המורה שלה במה שקרה?
- ❖ לו הייתם במקום נירה- האם הייתם סולחים לחבריכם בסופו של דבר על מה שקרה?
- ❖ האם אתם יכולים להבין את הלחץ החברתי שהופעל על חבריה הקרובים של נירה להצטרף לחרם?
- ❖ אילו תחושות ליוו אותך כשצפית בהצגה? (כעס? רחמים? הזדהות?)

